

Sygn. akt IV U 57/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lipca 2017 roku

sprawy z odwołania **D. Ś.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

w sprawie (...). (...) z dnia 03.12.2016 roku

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

odwołanie oddala.

UZASADNIENIE

Powód D. Ś. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 3.12.2016 roku zaliczającego powoda do lekkiego stopnia niepełnosprawności, wnosząc – jak należy wnioskować z treści odwołania - o zaliczenie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu wskazał, że orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności nie uprawnia powoda do starania się o zasiłek stały z pomocy społecznej, a podjęcie pracy jest niemożliwe.

Strona pozwana Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu pisma wskazała, że stan zdrowia powoda nie daje podstaw do zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód ma (...)lat, od kilku lat choruje na schizofrenię paranoidalną. Z tego powodu był kilkakrotnie hospitalizowany.

Powód cierpi z powodu zaburzeń psychiatrycznych podobnych do schizofrenii spowodowanych nadużywaniem substancji psychoaktywnych. Ze względu na rodzaj i stopień nasilenia zaburzeń może zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim z symbolu O2 – P do 31 września 2018 roku. Powód nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, nie wymaga stałej lub długotrwałej pomocy lub opieki innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, nie wymaga zamieszkiwania w oddzielnym pokoju. Nie istnieją przesłanki uzasadniające przebadanie powoda przez biegłych innych specjalności.

Powód jest osobą na tyle sprawną intelektualnie, że jest zdolny do nabywania nowych umiejętności zawodowych, jest na ogół prawidłowo zorientowany w większości aspektów otaczającej rzeczywistości, zdolny do nawiązywania

podstawowych kontaktów z innymi, komunikowania się z otoczeniem w różny sposób, dbania o swoje elementarne potrzeby życiowe i interesy, zdolny do czynności samoobsługi.

Powód nie spełnia ustawowych kryteriów osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym, gdyż wymaga tylko czasowej lub częściowej pomocy innych w celu pełnienia ról społecznych i nie jest niezdolny do pracy, przy czym spokojna praca dostosowana do możliwości powoda może korzystnie wpłynąć na jego stan psychiczny i poprawić poziom satysfakcji życiowej i jego relacje z innymi.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu psychiatrii z dnia 17.06 2017r. k.43-49.

Orzeczeniem z dnia 29 września 2016 roku (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. zaliczył powoda do lekkiego stopnia niepełnosprawności o symbolu O2-P na okres do 30 września 2018 roku.

W dniu 3 grudnia 2016 roku, na skutek odwołania powoda, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Dowody:

- akta (...) (w załączeniu)

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył :

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 oraz 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (DZ. U. z 2011 roku , nr 127 , poz. 721 ze zmianami) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, w zależności od tego, czy niepełnosprawny:

a) jest osobą - niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, tj. naruszenia sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (znaczny stopień);

b) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (stopień umiarkowany);

c) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (lekki stopień niepełnosprawności).

Jak wynika z materiału dowodowego, w szczególności z opinii powołanego w sprawie biegłego, powód nie spełnia ustawowych kryteriów osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym i może zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim z symbolu O2 – P do dnia 31 września 2018 roku. Powód jest osobą na tyle sprawną intelektualnie, że jest zdolny do nabywania nowych umiejętności zawodowych, jest na ogół prawidłowo zorientowany w większości aspektów otaczającej rzeczywistości, zdolny do nawiązywania podstawowych kontaktów

z innymi, komunikowania się z otoczeniem w różny sposób, dbania o swoje elementarne potrzeby życiowe i interesy, zdolny do czynności samoobsługi.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Ponadto opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych. Warto również przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Wobec braku podstaw do zmiany orzeczenia Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. odwołanie oddalił.